

Soha ne hagyj abba szeretni!

A JÓSÁGRÓL

Szerkesztette: Tóth Norbert

Idén is folytatódik a Lélekforgácsok, a Magyar Asztalos tavaly elindult rovata. Célunk, hogy a faipar világa mellett egy másik közös pontot is találjunk olvasóink között: magát az embert. Miért? Munkánk, élethelyzeteink során sokszor átélhetjük az élet nehézségeit, azt, hogy a szakmaiság önmagában nem elég a boldoguláshoz. Az emberi lélek szövevényes rendszerében azonban a hibák mellett ott vannak az erények is, csak fel kell őket ismerni. Ők hordozzák e rovat igazi üzeneteit – az ember szívébe sűgva. Ezekkel tudunk valódi megoldásokat találni nehéz élethelyzeteinkben.

Bárhol is jár a városban, ha valaki elkiáltja magát, hogy: Anya!, akkor ő óhatatlanul odafordul. Egyszerűen azért – mondja magáról –,

mert ez a szó számára nem csak a gyermekei szájából hangzik ismerősen. Ezt a szót sokszor és sokan mondták már neki.

Ismerjék meg Anyácskát, azaz Illésné Áncsán Arankát, aki több száz, kilátástalannak tűnő helyzetben lévő fiatalot segített emberré válni.

26 évet töltött a tiszadobi gyermekotthonban, ebből 12 évet az intézmény vezetőjeként. 2012-től Kecskeméten az SOS Gyermekfaluk Lakásotthon-hálózatát koordinálja. A több ezer gyermek mellett fő tevékenysége az anyaság, 4 saját gyermekkel és 2 unokával büszkélkedhet. Aranka fáradhatatlan munkával áll az állami gondoskodásból kikerültek mellett. Munkája mellett önkéntesen viszi a Fecske adományboltok vezetését, ahol a nehéz körülmények között élő emberek ár alatt juthatnak hozzá a felajánlásokból származó, jó minőségű ruhákhoz, használati tárgyakhoz. A profitot nehéz sorsú családok életének újraindítására használják fel.

– Hároméves voltam, amikor édesanyámat magukkal vitték az angyalok – kezd mesélni magáról Aranka. – Kellett nekik egy harminchárom esztendő fiatalasszony. Veseelégtelenségben halt meg a kórházban, semmi előjele nem volt a betegségének. Ketten maradtunk a bátyámmal. Édesapánk rövid időn belül talált magának egy újabb társat. Az asszony igazi gonosz mostoha volt, megmérgezte gyerekkorom legszebb éveit. Szóval, tettel, cselekedettel bántott. Az ő viselkedéséből láttam meg, hogyan nem szabad bánni egy gyerekkel.

– Haragudott rá?

– Nem tudhatta, milyen érzés elveszíteni azt, akit szeretünk. Hogy mennyire mély nyomokat hagyhat mások bántása. Egyik unokatestvérem pár éve megajándékozott egy általa őrzött levéllel, amelyet édesanyám az anyukájának és a bátyjának írt. Nem tudtam betelni vele. Mennyire fontos, hogy szeressük egymást, hiszen csak mi vagyunk egymásnak – ez volt a lényege. Én is ezt tanítom a gyerekeimnek: ha már nem leszek, akkor is tudnak majd egymásra támaszkodni.

– *Kicsit még kanyarodjunk vissza a gyerekkorára. Hogyan teltek azok az évek?*

– Tizenhét évesen végleg rá kellett térnem az önállósodás útjára, hiszen édesapám is elment. Sőt, már kicsivel előbb is ízlelgettem. A nyolcadik után előbb Pestre kerültem tanulni, majd a sport kapcsán Tatabányára. Kézilabdás barátnőm megkérte az edzőjét, szerezzon nekem munkát. Neki köszönhetően lettem képesítés nélküli nevelő a helyi nevelőotthonban.

AZ „ÚTRA” LÉPNI: CSODÁLATOS DOLOG

– Hamarosan elvégeztem a szombathelyi tanárképző főiskola népművelés–testnevelés szakát.

– *Közösen nyitottak egy Fecske névre hallgató adományboltot. Miért éppen fecske?*

– A fecske szívós kis költöző madár. Én is elhagytam szabolcsi szülőföldemet, de nem szakítottam el teljesen a szálakat. Sok növendékemmel kapcsolatban vagyok, erőmhöz és lehetőségeimhez mérten segítem őket. És „fecskéként” egyszer majd magam is visszaköltözöm szűkebb hazámba. Adományboltunkban a kecskemétiak által felajánlott tárgyakat értékesítjük, a bevételből pedig olyan Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei családokat támogatunk, ahol a szülők gyerekként állami gondozásban éltek, de ma már becsülettel nevelik saját gyermekeiket.

Nála a cigányság megnevezése kapcsán sincsenek tabuk. „Ha segíteni akarsz, tisztán kell látni”
www. orokbe.hu

Gyermekotthoni állást kerestem, Tiszadob tetszett a legjobban. Erdő, folyó, kastély. Életem legszebb huszonhat éve kötődik oda. Amikor méltatlan helyzetbe sodortak, szó nélkül eljöttem. Otthagytam a szívem. Azóta az SOS Gyermekfaluk Lakásotthon-hálózatának szakmai vezetője vagyok. Lakásotthonokban azok a fiatalok élnek, akik már kikerültek a nevelő családokból, épp az első lépéseket teszik meg az önálló élet felé, de még igénylik egy felnőtt segítségét és gondoskodását.

Közjük tartozott Balogh Sanyi is, a szinte behozhatatlan hátrányból induló roma származású fiú, aki „Anyácska” segítségével költözhetett Szabolcsból Kecskemétre feleségével és két gyermekével. Az Aranyanyu Díj kapcsán forgatott kisfilmben ő is szót kapott. Arra a kérdésre, hogy milyen útravalóval indította őt el Anyácska, csak annyit mondott: „Ne hazudj, és segíts azokon, akin tudsz!” ■

Források:

www.aranyanyu.hu
www.szabadjfold.hu